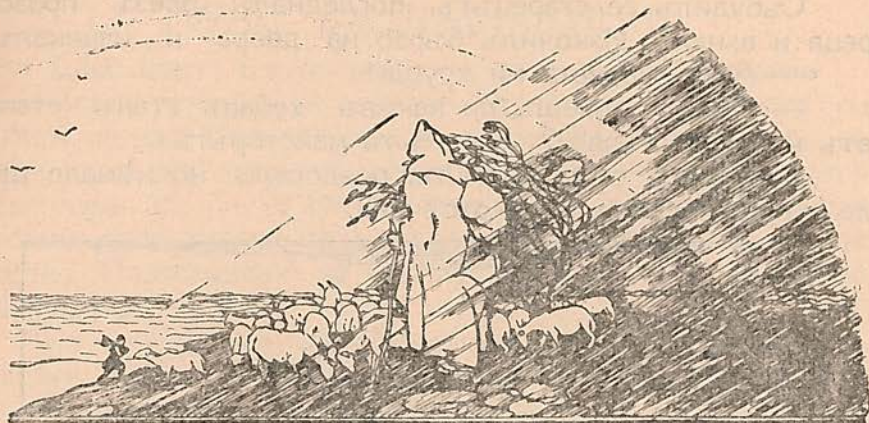

Овчарь - майсторъ.

Помъкнала се кишовита пролѣтъ. Омръзнало на овчаря все мокъръ да ходи. Стои той на дъжда и си мисли:

— Не е хубавъ занаятъ нашиятъ овчарлъкъ. Всички седатъ на сушинка, а само насъ мокри дъждътъ цѣль день.

Веднажъ миналъ край него майсторъ-дърводѣлецъ съ сѣкира на рамо.

— Хей майсторе, я да се смѣнимъ! Омръзна ми овчарлъка. Дай ми сѣкирата, нѣ ти овцитѣ.

Зарадвалъ се майсторътъ. Смѣнили се. Взелъ овчарко сѣкирата и тръгналъ. Ходилъ, ходилъ и стигналъ до едно село. Видѣла го една невѣста, изкочила на портата и му извикала:

— Майсторе бе, майсторе, знаешъ ли станъ да направишъ?

— Зная, какъ да не зная!

— Ела, вика те свекъръ ми!

Влѣзълъ майсторътъ. На срѣдъ двора подъ една круша седѣлъ старецъ. Спазрили се. На другия день майсторътъ да почне стана.

Рано-рано станалъ овчарко сутринята, грабналъ сѣкирата и, додето другитѣ спѣли, той отсѣкълъ крушата и започналъ да я дѣла.